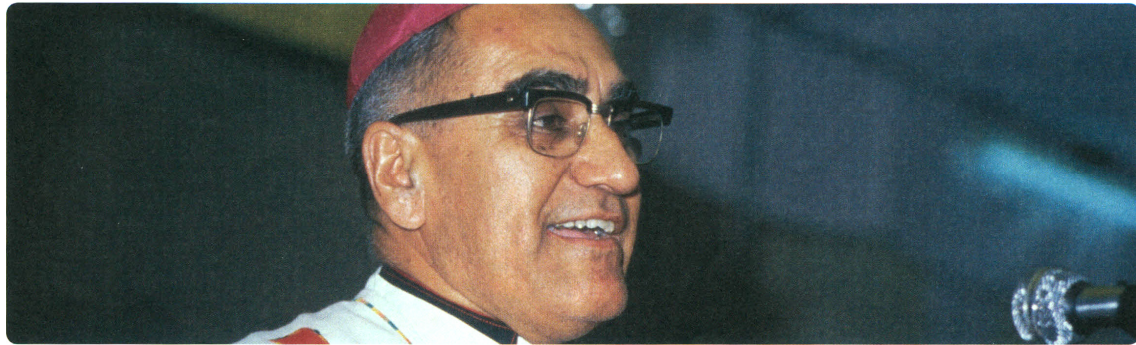

Sant Oscar Romero a Gombren: trobades que t'impregnen

Joan Sanglas, prev.

Segur que en la vida tothom ha tingut trobades amb alguna persona de les quals ha sortit impressionat. La trobada amb la persona que em va edificar serenament i profundament fou amb qui el dia 14 d'octubre passat va ser declarat sant, Mons. Oscar Romero, bisbe dels pobres (el Salvador).

Com va ser aquesta trobada? Jo regentava la parròquia de Gombren, on hi ha la casa nadiua de sant Francesc Coll i Guitart, fundador de les Dominiques de l'Anunciata, «les monges del Pare Coll», Mons. Oscar Romero coneixia la congregació de dominiques perquè al Salvador hi ha unes comunitats d'aquesta congregació. El Pare Coll va ser beatificat a Roma el 29 d'abril de 1979. Allà ens aplegàrem un bon nombre de feligresos de Gombren i altres devots amb tot el seguici de persones de tot al món adherides a les dominiques. Mons. Romero també hi assistí, auxiliat per l'arquebisbe de Tarragona, Josep Pont i Gol, ja que Òscar havia perdut la maleta. Aleshores no ens vam conèixer. Ell es quedà a Roma per a unes diligències no gaire afortunades. Fou el dia 10 de maig que Oscar Romero, de retorn de Roma, passà pel bisbat de Vic. Acompanyat de les monges del Pare Coll, aquestes li facilitaren la visita a la casa on va néixer el beat, la pica baptismal i el temple parroquial de Sant Pere de Gombren. Quan les religioses em digueren que hi havia Mons. Romero i que els obrís el temple parroquial, em vaig sentir ben desconcertat, perquè seguia atentament el seu testimoni de fe i compromís amb el poble del Salvador que estava en guerra civil. No esperava aquesta oportunitat. Ens saludem, entrem al temple, preguem junts amb silenci i respecte. El seu rostre i el seu silenci profund m'emocionà. tinc un màrtir al costat!; ho preveiem. A la sortida del temple, els qui ens acompanyaven ens deixaren fer el camí cap a la casa del Pare Coll amb la intimitat per al diàleg entre ell i jo. Em sentia molt poca cosa davant la seva presència, la seva mirada cap a l'infinit, els seus sospirs parlant de la seva gent que sofria tant al seu país. Els seus ulls s'abaixaren cap a terra quan insinuava les seves gestions a Roma, trist i preocupat. Continuàvem carrer avall i les paraules d'esperança i valentia «fins allà on el Senyor em digui». sorgien de la seva boca més enèrgiques que mai sense cap expressió d'odi o venjança. Em va marcar de veritat, com em recà deixar-lo i no poder acompanyar-lo al santuari de la Mare de Déu de Montgrony.

El dia 24 de març de 1980, després del sermó de la missa que celebrava al seu país, Mons. Romero va rebre un tret al cor i morí assassinat en defensa dels més pobres i desemparats del país i del món sencer.

Aquesta mort em dolgué profundament. La setmana santa de 1980, en totes les celebracions vaig fer memòria del màrtir Òscar Romero. Em costà més referenciar-lo en la Vetlla Pasqual, perquè estava amb el cor adolorit, però també va ser el dia que amb més claredat ressonaren les paraules que havíem compartit. La resurrecció del Senyor fou un clam de victòria compartida amb els qui més necessiten en aquest món. No m'estranya veure'l sant. potser ell hi renunciaria.

Sant Oscar Romero, moltes gràcies. intercediu per nosaltres.